

mesteren eller Overanklageren, se § 815, 2det Stykke, men Ledelsen af Forfølgningen under Forundersøgelsen i det hele gaar over til Politimesteren (Overanklageren), dog at Dommeren altid uden Begæring af Parterne af egen Drift kan beslutte Rets handlinger, naar han finder dem fornødne for Øjemedet navnlig i Sigtedes Interesse, (jfr. § 819). Det er en naturlig Konsekvens af Paatalemyndighedens selvstændige Stilling under Sagens Forberedelse, at Bestemmelsen i Lovens § 792, hvorefter Retshandlinger mod en mistænkt kun kunne begæres i Forbindelse med Begæring om Forundersøgelse eller Anklage, ikke er optaget i Forslagets § 809. For saa vidt derfor Paatalemyndigheden ikke selv nærer noget Ønske om Sagens Overgang til retslig Forundersøgelse, er der i og for sig intet til Hinder for, at en Sag beholdes paa Efterforskningsstadiet, lige indtil Tiltale rejses for den dømmende Ret, uanset at der er gjort Brug af de i Loven hjemlede Retsmidler mod Sigtede. Dog kan Retten, hvem der ved § 809 er tillagt et selvstændigt Skøn med Hensyn til Forsvarligheden af en af Paatalemyndigheden begært Beslaglæggelse, Ransagning, Anholdelse eller Fængsling, ved at svare, at noget saadant ikke vil kunne dekreteres, uden at der samtidig begæres retslig Forundersøgelse, bevirke, at dette sker. Endvidere kan Retten ved at nægte at forlænge den Frist, som ifølge § 780 skal vedføjes en under Efterforskningen afsagt Fængslingskendelse, bidrage til, at retslig Forundersøgelse begynder. Det vil saaledes ses, at der ved Siden af, at Forfølgningens Ledelse er overdraget Paatalemyndigheden, i udstrakt Grad er givet Retten Lejlighed til Udøvelse af et permanent Tilsyn med Sagens Gang, jfr. ogsaa Bestemmelsen i § 819, 2det Stykke, 2det Punktum.

Som Følge af Paatalemyndighedens Stilling under Forundersøgelsen er det nødvendigt, at henholdsvis Overanklageren eller Politimesteren (eller dennes Fuldmægtig, se § 115, 1ste Stykke) i størst mulige Omfang er til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen (jfr. § 821), men man mener ogsaa at kunne paabyde dette uden Fare for, at Paatalemyndighederne derved skulle blive overbebyrdede med Arbejde.

Uagtet det i og for sig maa indrømmes at stemme bedst med Anklageprincippet, at Bevisførelsen i Straffesager sker ved selve den dømmende Ret og ikke ved Undersøgelseretten, har man, som oven-

for anført, ikke ment paa dette Punkt at burde fravige Retsplejeloven af 1909, ifølge hvilken det saakaldte Umiddelbarhedsprincip kun gælder i Landsretssager, hvori Nævninger medvirke. Bestemmende for Justitsministeriet i saa Henseende har navnlig været saavidt muligt at spare Landets Borgere, der skulle afgive Vidneforklaring, for den Ulejlighed og Tidsspilde, som deres Rejser til og Ophold paa det Sted, hvor Landsretten holdes, vilde medføre, samt det offentlige for de meget betydelige Udgifter, som vilde bevirkes ved saadanne Rejser. Endvidere maa man gaa ud fra, at i alle de Sager, ved hvis Paadømmelse kun retskyndige Dommere skulle medvirke, vil Sagens Beskaffenhed kunne blive lige saa klart og fyldestgørende behandlet og fremstillet for disse ved en lignende Fremgangsmaade som den, der nu bruges under den mundtlige Procedure for Højesteret i Straffesager. Endelig bemærkes, at man har bibeholdt Bestemmelsen om, at Landsret eller Højesteret frit kan bestemme, at Vidnesbyrd, der maa antages at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning, aflægges under Domsforhandlingen for Retten, jfr. § 172, 3die Stk.

Som Følge af at Umiddelbarhedsprincippet ikke foreslaas indført i videre Udstrækning ved Domsforhandlingen for Landsret, ere Retsplejelovens Bestemmelser om Højesterets Adgang til i Ikke-Nævningesager at prøve Bevisspørgsmaal bibeholdt, jfr. § 944. Af samme Grund ere Bestemmelserne i Retsplejelovens §§ 953 og 954 om, hvilke Sager der kunne begæres genoptagne, gaaet uforandrede over i Forslaget, jfr. §§ 976 og 977. I det hele er der ikke foretaget væsentlige Ændringer i Kap. 82—86 angaaende Retsmidler mod trufne Afgørelser.

Som Bestemmelser det har været fornødent at ændre som Følge af Anklageprincippets Indførelse skal man, foruden hvad der alt ovenfor er anført, særlig nævne §§ 831, 912, 926 og 930 angaaende Iværksættelse af Tiltale for Landsret og Underret, Kapitel 78 angaaende Tiltale og Forberedelse af Domsforhandling for Landsret, i Sager, hvori Nævninger ikke medvirke, Kapitel 81 angaaende Tiltale og Domsforhandling for Underret i Sager, som paatales af Politimesteren, samt § 1023 angaaende det til Drøftelse af Loven m. v. foreslaaede Udvalg. Derimod har det ikke af Hensyn til Anklageprincippets Indførelse været fornødent, lige saa lidt som man af andre Grunde har fundet An-